

Εργασία της Ναταλίας Μπένου – Γ'1

για το βιβλίο «Ο Δωρητής»

α) Αν ήσουν εσύ ο Δωρητής Μνήμης, ποια συναισθήματα και ποιες εμπειρίες θα διάλεγες να μεταδώσεις σ' έναν άνθρωπο που δεν έχει βιώσει ποτέ κανένα συναίσθημα;

β) Ποιο ρόλο παίζουν οι αναμνήσεις στη δική σου ζωή; Γιατί είναι πολύτιμες; Ακόμα κι αν αυτές είναι δυσάρεστες, γιατί είναι τόσο σημαντικές;

Αν ήμουν ο Δωρητής, θα μετέφερα στον άνθρωπο αυτό, τις πιο μοναδικές, γεμάτες χρώματα εικόνες και τα πιο ξεχωριστά και πολύτιμα συναισθήματα του ανθρώπου.

Θα του μετέφερα το συναίσθημα της πραγματικής αγάπης, τις εκφράσεις των ανθρώπων όταν νοιάζονται ο ένας για τον άλλο, τις πιο γεμάτες νόημα ματιές...

Θα του μετέφερα ανθρώπους να κάνουν όνειρα για το μέλλον τους, την απεραντοσύνη του ουρανού και ένα παιδί να αφήνει ένα κόκκινο μπαλόνι από τα χεράκια του...

Μια μεγάλη οικογένεια να γευματίζει, ενώ στο τζάμι θα υπήρχε η ανάκλαση ενός πελώριου γεμάτου πολύχρωμα φωτάκια χριστουγεννιάτικου δέντρου...

Θα του μετέφερα το καλοκαίρι και πλοία να ταξιδεύουν, με ανθρώπους να απολαμβάνουν τον δυνατό αέρα...

Τη θέα από το μεγαλύτερο κτήριο του κόσμου...

Τη σιωπή και πώς χίλιες λέξεις μπορούν να μεταφερθούν με ένα χαμόγελο...

Τη φύση και έναν σέρφερ να σχίζει τα καταγάλανα κύματα με την σανίδα του...

Ένα παιδάκι να πασαλείβεται με ένα παγωτό και το πρώτο φιλί μιας δεκαεπτάχρονης κοπέλας...

Την ελευθερία και ένα ζευγάρι να χορεύει με ένταση στον ρυθμό που χτυπούν οι καρδιές τους...

Τη ζεστασιά και πώς ένας άνθρωπος νιώθει όταν τον περιτριγυρίζουν οι αγαπημένοι του...

Τη Μαρία Πολυδούρη στο κρεβάτι της, να δακρύζει την ώρα που σκέπτεται τον μεγαλύτερο της έρωτα, ενώ παράλληλα γράφει το «Γιατί μ' αγάπησες»...

Δε θα του μετέφερα τίποτα από τις μαύρες σελίδες του κόσμου μας, γιατί δε θα ήθελα να νιώθει αυτόν το πόνο στην καρδιά που νιώθω εγώ, όταν σκέπτομαι κάτι από όλα τα τραγικά γεγονότα.

Μακάρι και εγώ να μπορούσα να είχα επιλογή για τις μνήμες που υπάρχουν τώρα βαθιά ριζωμένες στο μυαλό μου...

Μπορεί να είμαι ακόμα πολύ μικρή σε ηλικία, αλλά έχω αποτυπωμένες στη μνήμη μου τις πιο υπέροχες αλλά και καταθλιπτικές στιγμές. Οι αναμνήσεις μου είναι πραγματικά πολύτιμες για μένα και δε θα άντεχα στην ιδέα να μου πάρουν έστω και μια από αυτές. Είναι κατά τη γνώμη μου μοναδικό να αντικρίζεις τη μητέρα σου και το μυαλό σου να γεμίζει από αναμνήσεις, από την παιδική μέχρι και την εφηβική ηλικία που είσαι μαζί της και μοιράζεστε τόσες εμπειρίες.

Αγαπώ τις αναμνήσεις μου, άρα αγαπώ αυτό που ήμουν και αυτό που έχω γίνει. Μπορεί να έχω και άσχημες αναμνήσεις, αλλά αυτές με βοηθήσαν να γίνω πιο δυνατή και στο μέλλον να μπορέσω να αντιμετωπίσω με επιτυχία τις δύσκολες καταστάσεις που φέρνει η ζωή. Βέβαια υπάρχουν αναμνήσεις που θα ήθελα να σβήσω, αλλά πιστεύω ότι κάθε μια έχει το δικό της μήνυμα και ότι υπάρχει κάποιος συγκεκριμένος λόγος που την βίωσα. Χωρίς τις μνήμες μου δεν θα ήμουν η Ναταλία που είμαι τώρα, αντίθετα θα ήμουν ένας άδειος, χωρίς ταυτότητα άνθρωπος...

